

Eris

No ho entenc, definitivament no ho entenc. I diuen que la vida és justa. És clar que sí! Mitja vida ajudant-la, aconsellant-la, eixugant-li les llàgrimes quan li trencaven el cor, abraçant-la quan no volia, però les dues sabem que ho necessitava... per res. Tots aquests esforços reduïts a res. I a canvi, què he rebut? Molt fàcil per ella: quatre intercanvis de paraules davant de la gent, només per quedar bé i un parell de trucades a l'any per felicitar-me pel meu aniversari i per desitjar-me l'any nou, bàsicament trucades obligatòries imposades per aquesta societat trencada en la qual vivim. És que s'ha oblidat de tot el que vaig fer per ella? No costa tant, no? Convidar a la teva millor amiga al teu casament. Per què? Si és més fàcil oblidar-la, no, Tetis? No?!

I sí, ja ho sé, no sóc la persona més sociable del món, ni la més extravertida, però em mereixo un mínim de privilegis per haver fet tot el que vaig fer, no? Tenint en compte que va parlar amb mi del seu gran dia i que vaig ajudar en alguns aspectes tècnics del casament, em vaig decebre una mica, i només una mica, quan no vaig rebre cap de les invitacions color taronja pastel decorada amb unes senzilles flors de cirerer blanques com la neu.

De sobte, els carnosos llavis de la meva mare apareixen al meu cap dient-me: "si hi ha un problema, busca la solució. No m'importa si és impossible de trobar o si senzillament no està al teu camp de visió: busca-la."

Però no mare, això no va així, això no té solució pacífica, com solies fer. Aquesta ànima està assedegada de venjança, de caos i d'una petita dosi d'emocions excitants. També sap el que farà per posar justícia a aquesta situació.

...

Els crits de la gent gaudint a la festa s'escolten des de cinquanta metres de distància. M'apropo lentament a la carpa, intentant que ningú em vegi. Vaig a dues figures vigilant la porta i ric interiorment. Què antiquada és, per favor. Posant guàrdies de seguretat perquè ningú entri a espatllar el seu gran moment. Surto d'entre els arbustos i em dirigeixo al camí conductor a l'entrada. Les noies que vigilen em veuen i es posen alerta, ajuntant-se de manera que impedeixen el pas a través de l'entrada.

- Té una invitació, senyora?- em pregunta una d'elles quan estic davant seu.
- No, però, si us plau, doni-li aquest regal a la dama d'honor que vulgui, de part d'una vella amiga de la promesa.

Li dono el paquet i giro el cap de la manera més impertinent possible i torno a casa amb el caos sembrat, només cal que floreixi.

...

Al cap d'una estona, el meu telèfon comença a vibrar a la taula, movent-la també. M'aixeco del sofà i tanco al llibre. Agafo l'aparell i veig el nom que m'esperava: Tetis. Sé exactament el que em dirà i el que li diré jo, així que li premo el botó verd que indica que accepto la trucada.

- Però tu, de què vas?! - crida ella per l'altaveu.
- Ah, és que això no ha sigut un error? Com només em trucaves per Nadal i pel meu aniversari, em pensava que t'havies equivocat de número. - dic amb un somriure malèvol a la cara.
- No té gràcia, Eris...

Interrompeixio abans que pugui seguint parlant.

- No, Tetis, saps el que no té gràcia? Que no estigui amb tu en aquest moment. Es va perdre la meva invitació per correu o alguna cosa semblant? Va, endavant, busca una excusa ràpida i eficaç, que ja sé que se't dona fantàsticament.
- No et discutiré el perquè no estàs aquí. Diguem què li has regalat a la meva dama d'honor i perquè ha sembrat el caos entre les meves altres dues millors amigues.
- Sempre evitant el tema, eh? No tens ni idea, de veritat?
- Si tingués idea no t'estaria trucant, així que diguem-ho, ja.
- Primer de tot, no m'exigeixis res i segon, t'ho diré només pel plaer d'imaginar-me la teva cara al sentir-ho.

Hi ha uns segons de silenci abans que parli. Sabia perfectament el que havia de fer per espatllar-li el casament a la Tetis, no calia ser un geni. Tenint en compte que estava segura que convidaria a les seves amigues de l'ànima, a l'Hera, a l'Atenea i l'Afrodita, només calia una simple frase per fer esclatar el caos al mig del menjador. Coneixia les debilitats de cada una de les tres, i en tenien una en comú. Són els avantatges d'haver estat dins d'aquell tòxic grup. Així que li dic a la Tetis el que vaig escriure en aquell sobre decorat amb pomes blanques dirigit a qualsevol dama d'honor.

- Una de vosaltres va dormir amb ell aquella nit, i jo sé qui.

Escolto el seu crit ofegat a través de l'auricular i penjo el telèfon.